

Sygn. akt III KO 64/20

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **M. S.**

skazanego z art. 280 § 2 k.k. in.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 29 września 2020 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 października 2016 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. akt IV K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 6 lipca 2020 r. do Sądu Najwyższego wpłynął – przekazany przez Sąd Apelacyjny w (...) – wniosek M. S. o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w G. o sygn. IV K (...), zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 października 2016 r., sygn. akt II AKa (...). Uzasadniając wniosek skazany – stwierdzając, że nie zgadza się z wydanym wyrokiem w zakresie przypisanego mu czynu z art. 280 § 2 k.k. – podniósł, że w skazanie nastąpiło jedynie w oparciu o niewiarygodne zeznania pokrzywdzonego A. S., który rozpoznał go jako sprawcę dopiero kilka lat po zdarzeniu, pomimo tego, że wcześniej, a więc przed 22 lipca 2010 r. już się widzieli, a także nie

uwzględnienie dowodu w postaci braku śladów jego linii papilarnych na laptopie pomimo tego, że sprawcy zdaniem pokrzywdzonego mieli przedmiotu tego dotyczyć, a organy ścigania nie podjęły nawet próby weryfikacji tych śladów w bazie danych. Argumentację tę skazany podtrzymał i rozwinął w swoim kolejnym piśmie z dnia 15 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku niepochodzącego od osoby wymienionej w § 2 (obrońca lub pełnomocnik) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Wymieniona w tym przepisie możliwość wydania przewidzianej w nim decyzji procesowej, nie ogranicza się wyłącznie do tych wypadków, w których we wniosku o wznowienie powołane zostały okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie postępowania. Użycie w treści art. 545 § 3 k.p.k. zwrotu „w szczególności” nie pozostawia wątpliwości, że jest to wskazanie przykładowe, a katalog okoliczności, w oparciu, o które możliwe jest wydanie takiego orzeczenia, ma charakter otwarty. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie miało więc miejsce również w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek ten oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego. Stosowanie wskazanego przepisu uznać należy w związku z tym za konieczne także wtedy, gdy sąd wznowieniowy w sposób nie budzący wątpliwości stwierdzi, że żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie mieści się w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie tego sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

Wydania takiego rozstrzygnięcia wymaga wniosek złożony przez skazanego M. S. .

Wszystkie powoływane przez niego w osobistym wystąpieniu okoliczności, a związane ze sposobem procedowania w niniejszej sprawie przez Sądy, w szczególności związane z oceną dowodów, nie należą do tych, które pozwalają

przeprowadzić postępowanie oparte o przepisy wskazanego wyżej Rozdziału 56 k.p.k. Postępowanie można wznowić w ściśle określonych wypadkach, nie należy jednak do nich ocena sposobu przeprowadzenia dotychczasowego postępowania. Postępowanie wszczęte wniesieniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest wniosek o wznowienie postępowania, nie ma bowiem charakteru postępowania odwoławczego, a zatem nie jest rolą sądu wznowieniowego prowadzenie kontroli instancyjnej orzeczenia objętego wnioskiem. Celem tego postępowania jest zbadanie, czy przedstawione przez wnioskodawcę dowody i fakty są nowe i jednocześnie wskazują, że skazany nie popełnił czynu albo jego czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze.

Na takie nowe fakty lub dowody skazany w swoim osobiście sporządzonym wniosku oraz uzupełniającym go piśmie się nie powołuje, co w sposób jednoznaczny wynika z treści tych dokumentów. Zarówno kwestia rozpoznania sprawców przez A. S., jak i braku śladów linii papilarnych obu skazanych w tej sprawie, w tym M. S., na laptopie należącym do pokrzywdzonego, była przedmiotem analizy zarówno Sąd Okręgowy w G., jak i Sądu Apelacyjnego w (...) o czym przekonują pisemne motywy wyroków wydanych przez oba sądy. Były to więc dowody znane sądom rozstrzygającym o odpowiedzialności karnej tego skazanego nie spełniające warunku *propter nova* wymaganego przez przepis art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. Sam skazany nie powołuje się przy tym na inne przesłanki mogące stanowić podstawę wznowienia postępowania ani nie sygnalizuje wystąpienia w sprawie okoliczności wskazujących na wystąpienie któregoś z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. Jeszcze raz podkreślić należy, że sąd wznowieniowy nie jest uprawniony do ponownej oceny dowodów, które były znane i ujawnione w toku postępowania, którego dotyczy wniosek o wznowienie, a tego w rzeczywistości domaga się obecnie skazany.

Z tych względów postanowiono jak w części dyspozytywnej.